

Megdöbbenve és mély megrendüléssel értesültünk róla, hogy barátunk, kollégánk, szerkesztőtársunk, P. Szabó Ernő elment közülünk. Lapunk nemcsak megújulásának egyik legfontosabb kezdeményezőjét, fáradhatatlan szervezőjét, remek írások szerzőjét veszítette most el, hanem egy minden humánus és művészeti érték, jelenség felé nyitott, értelmes párbeszédre mindig kész művészettörténészt és újságírót, segítőkész, kiváló embert. Hiánya pótolhatatlan, emlékét méltó módon szeretnénk megőrizni.

Novemberi lapszámunkban munkásságáról hosszabb tanulmányt közlünk.

Pataki Gábor

A halál mindig megrendítő, megdöbbentő, de különösen az, ha a közvetlen környezetünkből távozik valaki. Egyik nap még beszélgetsz vele, a másik nap pedig már visszavonhatatlanul nincsen. A halála előtti héten még váltottam Ernővel néhány szót a szerkesztőségi értekezlet után, és azzal búcsúztunk el, hogy a jövő héten majd folytatjuk. De már nem tudjuk... Egy hosszú ismeretség, munkakapcsolat, barátság hirtelen vége ért, és nem marad más számomra, csak az eltávozott hiánya és az emlékek. Ernőt ugyanis szinte indulásától, Pest Megyei Hírlap-os korától ismertem, majd később közel három évtizeden keresztül kollégák voltunk, együtt dolgoztunk az Új Művészet szerkesztőségében.

P. Szabó Ernő kitűnő képességekkel bíró igazi folyóirat-szerkesztő volt, világosan fogalmazott, ötvöződött munkásságában az újságíró gyorsasága és a művészettörténész igényessége, tudása. Személyisége külön erényének tekinthető, hogy napjaink kultúrharccal és különböző székértáborokkal teli világában toleráns volt, igyekezett mindenkit megérteni, miközben saját véleményét is megtartotta, vállalta. A művészettel foglalkozott és nem a saját eszméikben mániákusan hívó és másokét nem toleráló önjelöltekkel.

Betegségére nem panaszkodott, mi kollégái szinte nem is tudtunk róla, talán csak az tűnt fel, hogy az utóbbi időben többször volt kórházban. Állandóan dolgozott. Kicsit talán sokat is, így most utólag visszagondolva, valószínűleg betegsége is alkotásra inspirálta. Sietett, az elmúlt öt esztendőben egy interjúkötete, az *Egy kicsi együtt repülés* (2013) és két tanulmánykötete, a *Férfi, esőben* (2014) és a *Megsemmisített labirintus* (2017) jelent meg, hozzásegítve az érdeklődőket a kortárs magyar, valamint az egyetemes művészet megismeréséhez.

Mi, akik közelebről ismertük és becsültük, őrizzük emlékét, személyiségét, helyét művészettörténetünkben pedig bizton kijelölik írásai.

Lóska Lajos

Energikus embernek ismertem Ernőt. De nem csupán a lendület volt rá jellemző, ahhoz el nem fogyó derű és nyugalom is társult. Sosem láttam idegesnek, de még izgatottnak sem, jókedvűnek és élettelinek

annál többször. Az aggodalomra okot adó időket is könnyen éltük meg vele, higgadtságával, földön járó, reális gondolkodásával, kamaszosan szemtelen humorával mindig el tudta érni, hogy mi is pozitívan tekintsünk a jövőbe. Fura ez, így visszagondolva, hiszen a betegségéről évek óta tudott.

Tempósan dolgozott, de sosem kapkodott. Nála ideje volt az írásnak (mindig készen is volt a feladatokkal), ideje a szervezésnek, a kultúra élvezetének, az úton levésnek... És jutott is mindenre.

Ezt a lapszámot még együtt kezdtük el szerkeszteni. Az utolsó pénteken többször beszélünk, késő délután is telefonált, már-már bosszankodtam, le akartam tenni az ügyeket a hétvégére. „Hívd fel Patakit, mert kifutunk az időből!” – ez volt a felém intézett utolsó mondata.

A lapszerkesztés mellett rengeteget tanultam tőle a jelenben élésről, a jövőbe tekintésről, és most igyekszem felvenni a tempót. Viszlát, Ernő! Isten áldjon!

Rudolf Anica